

GANDRAI

H. Ch. Anderseno pasaka

Iliustravo Francesco Zito

Viename kaimelyje ant pirkios stogo susikrovė lizdą **gandry** pora. Iš kiaušinių išsiriti keturi gandriukai – tėvų džiaugsmas ir pasididžiavimas. **Mama gandrienė** per dienas juos meiliai šildydavo po sparnais, o **tėtis gandra**s, parietęs vieną koją, stypsodavo ant kamino ir dairydavosi, ar šeimai negresia **pavojus**. Kartą gatvėje susirinko pulkelis **išdykėlių**. Pamatę keturis gandriukus, neklaužados sumanė juos **paerzinti** ir ėmė rėkauti:

Ei, gandrai ant stogo tupi,
mulkiams vienos varlės rūpi.
Plunksnas jiems visas nupešim,
bus minkštų pagalvių dešimt!

Gandriukai iš baimės **susigūžė**.

– Kodėl tie vaikai taip negražiai apie mus kalba? –
paklausė jie mamos.

– Užsikimškite ausis, pupuliai, – atsakė ji
ir uždengė mažylių galveles **sparnais**.

Tuo tarpu vienas berniūkštis išsitraukė svaidyklę ir ėmė **laidyti** į lizdą akmenukus. Norėdamas neklaužadą nuvyti, tėtis gandra
piktai **sukleketavo**, bet vaikėzui buvo nė motais. Nuo tada tyčiotis
iš gandriukų išdykėliai **atbėgdavo** kasdien.

- Mano kantrybė turi ribas. Reikia ko nors **griebtis**, – vieną dieną sušuko tėtis gandrai.
- Aš **sugalvoju**, kaip atsikratyti tų bjaurių vaikėzų, – tarė gandrai pati. – Skrisk paskui mane!

Seniai paukščiai **pakilo** į orą ir nuplasnojo prie **stebuklingo** ežero, kuriame miegojo dar negimę **Vaikeliai**, laukdami, kada gandrai nuneš juos išsiilgusiems tėvams. Atidžiai **apžiūrėję** visus kūdikėlius, gandrai su gandriene išsirinko didžiausius **nenuoramas** ir išnešiojo verkiančius ryšulėlius po **namus**, kuriuose gyveno išdykėliai. Vakare pora parskrido į lizdą.

– Kur buvote? – paklausė gandriukai.

- **Atkeršijome** nenaudėliams, kurie jus **erzindavo**, – atsakė tėvai. – Nuo šiol jie nebeturės kada **šlaistytis** gatvėmis ir jūsų kirkinti, nes bus labai užsiėmę – padės tėvams prižiūrėti savo rėksnius naujagimius broliukus ir sesutes. Kai kūdikėliai **ūgtelės**, mes jau seniai būsime kažin kur. Nuo tos dienos mažieji neklaūžados prie gandraiždzio **nebesirodė**. Keturi gandriukai per vasarą **užaugo**, sustiprėjo ir išmoko skraidyti. Kai tik papūtė **žvarbus** rudens vėjas, drauge su tėvais jie **išlėkė** į šiltuosius kraštus žiemoti.

ĒLNĪAS IR VYNMEDĪS

Ezopo pasakēcia

Ilustravo Giusi Capizzi

Gražią saulētā dienā pievoje netoli ūkininko sodybos patenkintas **ganēsi** elnias. Pro šalj pēdino šuo su lokiu.

Pamatē elniā, juodu sustojo **pašigrožēti**.

– Kokie dailūs jo ragai, kaip žvilga kailis! – tarē lokys.

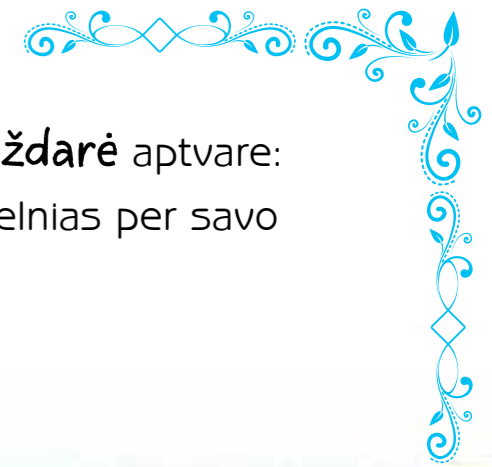
– Mūsų **mažyliai** nesitvers džiaugsmu, gavē dovanų gyvā žaislā, ant kurio galēs jodinēti. **Sugaukime** jį, – pasiūlē šuo. Išvydēs artinantis du grēsmingus žvērīs, elnias leidosi **bēgti**.

Šuo ir lokys žaibo greitumu **nudūmē** įkandin, neatsilikdami nē per žingsnį. Paklaikēs elnias ēmē **dairytis** slēptuvēs ir čia pat išvydo laukinį **vynmedį** tankia lapija, apkibusį **Vynuogijų**

kekėmis. Elnias nērē po jo šakomis ir dingo vešlioje žalumoje. Lokys su šunimi jo nepastebėjo ir prašvilpē pro šalj. Elnias su palengvėjimu **atsiduso** ir pamanē:

*Oi, koksai esu gudruolis ir slapstausi puikiai,
nesuras manēs čia niekad nevidonai kluikiai!*

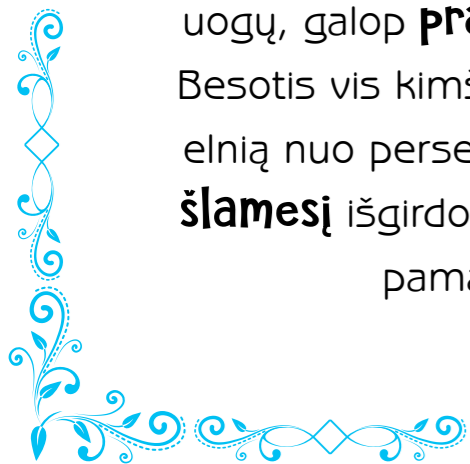

Juodu **griebė** elnią, nutempė į sodybą ir **uždarė** aptvare: tegul linksmina šuniukus ir lokiukus. Taip elnias per savo **godumą** neteko **laisvės**.

Dairydamasis elnias išvydo **sultingas** prisirpusias uogas ir žalius švelnius lapus, **pilvas** ėmė kurkti, ir jis pagalvojo: „Būtų labai neišmintinga išlįsti iš šio krūmo, **jo neapskabius**.“ Užuoat ramiai ir tyliai tūnojęs, kol **pavojus** praeis, smaguris puolė šlamšti lapų ir čiaukšnoti uogų, galop **prarijo** visą kekę. Krimst krimst, čep čep. Besotis vis kimšo ir **kimšo**, ir netrukus lapai, kurie slėpė elnią nuo persekiotojų, atsidūrė jo pilve. Raškomų lapų **šlamesį** išgirdo šuo ir pasuko atgal. Pro plikas šakas jis pamatė bėglį ir **nukūrė** pas lokį.

KAIP ATŠIRADO ZODIAKAS

Kinų legenda

Iliustravo Elisa Patrissi

Seniai seniai Kinijos imperatorius sumanė kelti didelę **puotą** ir būsimiesiems svečiams pranešė:

- Pažadu Zodiako ženklus pavadinti svečių vardais pagal jų atvykimo tvarką.

Miške kilo didžiulis bruzdesys: visi gyvūnai troško, kad jų vardu būtų pavadintas žvaigždynas. Tačiau patekti į imperatoriaus rūmus buvo ne taip **paprasta**: svečiai turėjo perplaukti plačią ir gilią **upę**, o plaukti mokėjo ne visi. Puotos dieną gudruolė **pelė** pasiprašė jaučio perkeliama į kitą krantą.

– Aš lengvutė, – įkalbinėjo ji, – tu net nepajusi, kad mane neši. Atsitūpusi jaučiui ant **galvos**, pelė be vargo persikėlė per upę. Kai jautis **pasiekė** kitą krantą, pelė **stryktelejo** ant žolės ir pirma atsidūrė rūmuose.

– Neįtikėtina! – sušuko imperatorius ir **pirmąjį** Zodiako ženklą pavadino pelės vardu, o **antrąjį** – jaučio, kuris atplumpino įkandin.

Trečias rūmuose pasirodė **tigras**. Jis būtų atbėgęs pirma jaučio, tačiau ilgai nesiryžo sušlapinti **kailio**. Paskui tigrą atstriksėjo **kiškis**. – Kodėl tu tik **ketvirtas**? – nusistebėjo imperatorius. – Juk garsėji kaip nepralenkiamas bėgikas.

- Laukiau, kol pro šalį plauks rąstas, kad, ant jo užšokęs, galėčiau persikelti per upę. - atsakė kiškis.

Iškart po kiškio atlėkė **penktas** svečias – drakonas. Jis atsiprašė, kad pavėlavo, ir paaiškino:

– Skridau virš sausros išdžiovinusių **laukų**.
Pamatęs valstiečių neviltį, nusprendžiau
stabelleiti ir sutelkti padangėje keletą
debesų. **Sustūmiau** juos į krūvą, prapliupo
lietus ir **palaistė** žemę.
– Šauniai pasielgei, – pagyrė
imperatorius.

Tą akimirką čia pat sužvengė **arklys**.
– Jūsų didenybe, aš nemoku plaukti,
todėl arklys maloniai sutiko mane
pergabenti per upę, – paaiškino
ką tik atšliaužusi gyvatė. – Kai
mes išnirome iš vandens, aš
nušliaužiau į **žolę** ir dėl savo
margumo tapau nepastebima.

Arklys manęs vos
neužmyinė, todėl

gelbėdamasi apsvyniojau jam apie koją,
ir vargšas **pasibaidė**.

Gyvatės vardu imperatorius pavadino **šeštą** Zodiako ženklą,
o arklio vardu – **septintą**. Kiek vėliau valtele atplaukė
dar trys gyvūnai: **ožiui** atiteko **aštuntas** Zodiako
ženklas, nes į krantą išlipo pirmas, irkluojoja
beždžionė gavo **devintą** ženklą, o **gaidžio**
vardu buvo pavadintas **dešimtas** ženklas.
Šuo atlapsėjo **vienuoliktas**, nes pakeliui
užsižaidė su pagaliu. **Paskutinė** į rūmus
atliumpsėjo **kiaulė**, kuri niekada
neskubėdavo. Jai teko tenkintis
dvyliktu Zodiako ženklų.
Pagaliau prasidėjo puota.

